

Minister Obrony Narodowej

BMON-WSiW.0503.1254.2024
Warszawa, 07 sierpnia 2024

Pan dr hab. Marcin WIĄCEK
RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Szanowny Panie Rzeczniku,

w nawiązaniu do pisma (Nr WZF.7043.159.2024.GK/TO) z dnia 20 czerwca 2024 r., dotyczącego zagadnień podniesionych podczas prowadzonej przez przedstawicieli Biura Rzecznika Praw Obywatelskich (RPO) wizytacji Jednostki Wojskowej Komandosów w Lublińcu (JWK) – uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na wstępie warto podkreślić, że zasady pełnienia zawodowej służby wojskowej dla dobra Rzeczypospolitej Polskiej reguluje *ustawa z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. z 2024 r., poz. 248 z późn. zm.)* zwana dalej „ustawą ooO”. Służba wojskowa jest szczególnym rodzajem służby publicznej, podlegającym określonym rygorom i ograniczeniom, a od pełniących ją żołnierzy wymagane jest zdyscyplinowanie, lojalność i poświęcenie. Wymienione przymioty nabierają szczególnego znaczenia w obecnej sytuacji geopolitycznej, w tym istniejących zagrożeń i rosnącej ilości wyzwań oraz zadań realizowanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej (SZ RP) w kwestii zapewnienia bezpieczeństwa państwa.

Natomiast, odnosząc się do podniesionych w przekazanym wystąpieniu kwestii, poniżej przedstawiam stanowisko:

1. Program reintegracji - opieka psychologiczna;

W JWK istnieje dobrze funkcjonujący program reintegracji oparty na współdziałaniu specjalistów z zakresu medycyny, psychologii i rehabilitacji. Każdy żołnierz sygnalizujący potrzebę wsparcia jest objęty opieką. Dodatkowo współpracująca z JWK fundacja „Wspieram Cicho i Skutecznie” obejmuje pomocą rodziny żołnierzy, byłych żołnierzy i pracowników wojska (w tym żołnierzy i byłych żołnierzy – weteranów działań poza granicami państwa). Realizacja zadań przedmiotowego systemu pomocowego, jak słusznie zauważono w wystąpieniu

RPO, w JWK prowadzona jest na bardzo wysokim poziomie i będzie stanowiła schemat do działania w innych jednostkach wojskowych.

W odniesieniu do poruszonego problemu opieki psychologicznej nad żołnierzami, w związku z odnotowywaniem symptomów nabycia zespołu stresu pourazowego (PTSD) - w większości jednostek wojskowych znajdują się psycholodzy, którzy są pierwszym ogniwem w procesie stwierdzenia problemów i rozpoczęcia procesu terapeutycznego. Pomoc jednak jest fakultatywna, dlatego żołnierz/pracownik, bądź jego współtowarzysze, powinni zasygnalizować wystąpienie potrzeby uzyskania pomocy. W dalszym etapie działań konieczne jest poddanie się oddziaływaniom obejmującym nawet skierowanie do dedykowanych wyspecjalizowanych ośrodków. Ujawnienie nabycia zespołu stresu pourazowego nie wiąże się bezpośrednio ze skierowaniem na wojskową komisję lekarską, natomiast ukrywanie objawów stresu, nieporozumień i agresji w rodzinach czy trudności w przystosowaniu się może prowadzić do intensyfikacji objawów, co w konsekwencji może doprowadzić do konieczności skierowania żołnierza na wojskową komisję lekarską. Warto podkreślić, że to nie psycholog wystawia żołnierzowi zawodowemu orzeczenie o przydatności do zawodowej służby wojskowej, a cała komisja często z lekarzem psychiatrą w składzie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż z uwagi na podejmowane działania zapobiegawcze oraz istniejący program reintegracji, żaden z żołnierzy JWK **nie został skierowany** do wojskowej komisji lekarskiej z powodu symptomów PTSD.

2. Odprawa mieszkaniowa;

Zgodnie z art. 21 *ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2022 r., poz. 1623, z późn. zm.)* zwanej dalej „ustawą o zakwaterowaniu SZ RP”, żołnierzowi zawodowemu od dnia wyznaczenia na pierwsze stanowisko służbowe do dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej przysługuje prawo do zakwaterowania na czas pełnienia służby wojskowej w miejscowości, w której żołnierz pełni służbę, albo w miejscowości pobliskiej albo za jego zgodą w innej miejscowości. Prawo to jest realizowane w formie przydziału kwatery albo innego lokalu mieszkalnego, przydziału miejsca w internacie albo kwaterze internatowej lub wypłaty świadczenia mieszkaniowego.

Natomiast odprawa mieszkaniowa, zgodnie z art. 23 ustawy o zakwaterowaniu SZ RP przysługuje żołnierzowi zawodowemu zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej zamieszkałemu w kwaterze, o ile nabył on prawo do emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej lub który do dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie otrzymał decyzji o przydziale lokalu mieszkalnego, o ile nabył prawo do emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej.

Czynna służba wojskowa wymaga pełnej dyspozycyjności i poświęcenia. Przejawem dyspozycyjności powinna być m. in. gotowość żołnierza zawodowego do wykonywania obowiązków na wskazanych stanowiskach służbowych w różnych miejscach w kraju, a także poza granicami państwa.

Natomiast wielokrotnie do Ministra Obrony Narodowej (MON) wpływały wnioski o nieprzeniesienie żołnierzy do innych garnizonów, ze względu na posiadanie własnych zasobów mieszkaniowych w obecnym miejscu pełnienia służby. Umożliwienie wypłaty odprawy mieszkaniowej w trakcie pełnienia czynnej służby wojskowej mogłoby skutkować lawinowym wzrostem odmów przeniesienia służbowego w ramach potrzeb Sił Zbrojnych do nowotworzonych jednostek wojskowych, uzasadnianych zaciąganiem zobowiązań kredytowych na zakup własnego domu lub lokalu mieszkalnego.

3. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej i powrót do jej pełnienia;

Obecne uregulowania prawne wynikające z postanowień ustawy ooO nie zawierają regulacji uniemożliwiających ponownego powołania do zawodowej służby wojskowej byłym żołnierzom zawodowym i nie określają żadnych terminów w tym zakresie. Procedura powołania do zawodowej służby wojskowej regulowana jest *rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 27 czerwca 2022 r. w sprawie powoływania do zawodowej służby wojskowej (Dz. U. z 2022 r., poz. 1384)*. Tym niemniej podkreślenia wymaga fakt, że determinantą w podejmowaniu decyzji kadrowych są aktualne potrzeby Sił Zbrojnych, a kwestia powołania do zawodowej służby wojskowej pozostaje w sferze stosunku administracyjno-prawnego i każdorazowo jest rozpatrywana w sposób indywidualny.

4. Dysponowanie etatami przez dowódców jednostek wojskowych, ścieżka rozwoju zawodowego żołnierzy zawodowych i możliwości awansu;

Zaproponowany wariant, aby dowódca jednostki wojskowej miał możliwość rozdysponowania etatów wydaje się niezrozumiały. Siły Zbrojne są instytucją zhierarchizowaną, a ustalanie etatów (tj. m.in. struktury jednostek, a więc liczby stanowisk etatowych dla żołnierzy w poszczególnych specjalnościach wojskowych) dla jednostek wojskowych prowadzone jest w oparciu o *decyzję Nr 184/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 listopada 2019 r. w sprawie działalności kompetencyjnej i organizacyjno-etatowej dotyczącej jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON z 2019 r. poz. 233, z późn. zm.)*. Pozwala to na prawidłowe funkcjonowanie jednostek wojskowych i realizację przez nie zadań, jak również wynika z potrzeb mobilizacyjnych państwa ocenianych na szczeblu centralnym. Przyznanie tej kompetencji dowódcom jednostek wojskowych jest niezasadne i niecelowe. Niezależnie od powyższego, wyznaczanie żołnierzy zawodowych na równorzędne bądź wyższe stanowiska służbowe następuje w drodze decyzji organu uprawnionego do wyznaczenia, określonego w art. 196 ustawy ooO, którymi są:

- 1) Minister Obrony Narodowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych o stopniach etatowych pułkownika (komandora) i generałów (admiratów) oraz na które wyznacza się na podstawie przepisów odrębnych ustaw;
- 2) kierownik komórki organizacyjnej właściwej do spraw kadr – w odniesieniu do pozostałych oficerów;
- 3) dowódca jednostki wojskowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych korpusu podoficerów i szeregowych.

Wobec powyższego, stosownie do art. 192 przywołanej ustawy, żołnierza zawodowego wyznacza się na stanowisko służbowe, w drodze decyzji, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych, w zależności od wymogów i kwalifikacji określonych w Karcie Opisu Stanowiska Służbowego, o ile istnieje obowiązek jej sporządzenia, posiadanej oceny w opinii służbowej oraz modelu przebiegu służby. Ponadto prawodawca w tym przepisie, art. 192 ust. 3, określił minimalne wymagania w zakresie wykształcenia w zawodowej służbie wojskowej, niezbędne do wyznaczenia na pierwsze stanowisko służbowe w korpusach:

- 1) szeregowych – posiadanie wykształcenia podstawowego, gimnazjalnego, zasadniczego zawodowego lub zasadniczego branżowego;
- 2) podoficerów – posiadanie wykształcenia średniego lub średniego branżowego;
- 3) oficerów – posiadanie tytułu zawodowego magistra lub równorzędnego.

Co więcej, stosownie do ust. 4 omawianego przepisu, wyznaczenie na kolejne stanowisko służbowe żołnierza zawodowego jest uzależnione od ukończenia kursu, szkolenia, stażu lub specjalizacji, w zależności od wymaganych kwalifikacji, a także w odniesieniu do oficerów od stopnia etatowego majora – ukończenie studiów podyplomowych na uczelni wojskowej lub posiadanie stopnia naukowego doktora. Zatem szereg czynników determinuje możliwość wyznaczenia żołnierza zawodowego na wyższe stanowisko służbowe.

Jednym z kluczowych etapów polityki kadrowej jest coroczne opiniowanie służbowe żołnierza zawodowego (art. 127 ustawy ooO). Ma ono na celu, oprócz oceny jego wywiązywania się z obowiązków na stanowisku służbowym lub wykonywania zadań, również ocenę jego kompetencji i predyspozycji, ocenę jego postawy i zachowania poza godzinami służby, a także wyznaczenie kierunków rozwoju zawodowego i określenie potrzeb szkoleniowych opiniowanego żołnierza. Wobec tego zarzut nieczytelnej ścieżki rozwoju zawodowego jest niezasadny, bowiem kwestie te są podejmowane corocznie.

W tym miejscu należy więc odnieść się również do uwag, dotyczących powiązania stopnia wojskowego ze stanowiskiem służbowym. Wyjaśnić należy, że w etatach jednostek wojskowych określone są stanowiska służbowe (etatowe) dla szeregowych (razem 3 stopnie wojskowe), podoficerów młodszych i podoficerów starszych (razem 9 stopni wojskowych) oraz oficerów młodszych (ppor./por., por./kpt). Dopiero w przypadku oficerów starszych (od stopnia majora) występuje powiązanie stopnia etatowego z posiadanym stopniem wojskowym i brak jest możliwości awansowania na kolejne stopnie wojskowe w ramach zajmowania jednego stanowiska służbowego.

Oznacza to, że żołnierz wyznaczony na stanowisko służbowe szeregowego może pełnić służbę na tym samym stanowisku służbowym oraz otrzymać awanse od stopnia szeregowego do stopnia starszego szeregowego specjalisty. Podobnie sytuacja wygląda w przypadku podoficerów, a mianowicie żołnierz wyznaczony na stanowisko służbowe podoficera młodszego może pełnić służbę oraz otrzymywać awanse na tym samym stanowisku służbowym od stopnia kaprała do stopnia młodszego chorążego. Natomiast żołnierza wyznaczonego na stanowisko służbowe podoficera starszego może pełnić służbę na tym samym stanowisku służbowym oraz otrzymywać awanse od stopnia chorążego do stopnia starszego chorążego

sztabowego. W przypadku żołnierza wyznaczonego na stanowisko służbowe oficera młodszego wyróżnia się stanowisko służbowe oficera młodszego zaszeregowane do stopnia wojskowego podporucznik/porucznik oraz porucznik/kapitan.

Wyjaśnić więc należy, że żołnierz zawodowy może awansować w ramach jednego stanowiska służbowego. Takie rozwiązanie powstało na skutek obserwacji zmieniających się potrzeb samych żołnierzy zawodowych i ich oczekiwań względem umożliwienia pełnienia zawodowej służby wojskowej w stabilnych warunkach – w jednej jednostce wojskowej, na tym samym stanowisku służbowym, przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości awansu. Jak wyżej wskazano – zmiana w tej kwestii następuje od stanowiska służbowego i stopnia wojskowego majora. Tym samym zarzut wysuwany przez żołnierzy jest niezrozumiały, bowiem rozwiązania te zostały stworzone właśnie ze względu na postulaty środowiska wojskowego.

Dodatkowo należy wspomnieć o możliwości awansowania podoficerów i szeregowych zawodowych do wyższego korpusu kadry (art. 140 ust. 10 ustawy ooO) po spełnieniu m.in. warunków określonych w ustawie. Jednocześnie proces ten jest uzależniony od deklaracji i woli żołnierza, bowiem to żołnierz korpusu podoficerów lub szeregowych składając wniosek na odpowiednią formę szkolenia inicjuje ciąg zdarzeń mających na celu awansowanie go do wyższego korpusu kadry.

5. Urlopy nagrodowe;

Zgodnie z art. 423 ust. 1 ustawy ooO żołnierzowi może być udzielone wyróżnienie za określony czyn świadczący o ofiarności i odwadze lub za szczególne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych, a także gdy swoim działaniem lub postawą przyczynił się dla dobra i interesu Sił Zbrojnych.

Urlop nagrodowy jest jedną z form wyróżnienia żołnierza zawodowego (art. 424 ust. 1 pkt 5 ustawy ooO). Może być on jednorazowo udzielony na czas od jednego do sześciu dni roboczych, jednakże jego łączny wymiar w ciągu roku kalendarzowego nie może przekroczyć dwunastu dni, przy czym w przypadku pełnienia czynnej służby wojskowej przez okres krótszy niż rok wymiar ten nie może przekroczyć liczby dni równej liczbie rozpoczętych miesięcy tej służby (art. 424 ust. 3 i 4 ustawy ooO). Wyróżnienie z formie urlopu może zostać udzielone przez każdego przełożonego (art. 427 ust. 1 pkt 2 ustawy ooO).

Wobec powyższego wyjaśnić należy, że prawodawca nie wskazał na konieczność wykorzystania zaległego urlopu wypoczynkowego przez żołnierza zawodowego – prawo do urlopu wypoczynkowego oraz urlop nagrodowy to instytucje prawne niezależne od siebie. Co więcej, udzielenie wyróżnienia w postaci urlopu nagrodowego ma charakter fakultatywny i uznaniowy, a zatem żołnierze zawodowi nie mogą rościć sobie prawa do jego otrzymania.

6. Dodatek za opiniowanie;

W zakresie dodatku motywacyjnego (błędnie oznaczonego jako „dodatek za opiniowanie”) należy podnieść, że został on wprowadzony do obrotu prawnego wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 11 października 2013 r. o zmianie ustawy o służbie

wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1355). W wyniku powyższej nowelizacji rozbudowano jej art. 80 w ust. 1 o pkt 4, który określał następujące cechy tego dodatku:

- 1) uprawnieni do jego otrzymywania byli żołnierze pełniący służbę w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych;
- 2) wprowadzone zostały dwie przesłanki, które musiały być spełnione kumulatywnie, by nabyć prawo do przedmiotowego dodatku:
 - a) uzyskanie w opinii służbowej oceny co najmniej dobrej,
 - b) posiadanie klasy kwalifikacyjnej, o której mowa w art. 46a, w specjalności zgodnej z zajmowanym stanowiskiem służbowym.

Jak wynika z przytoczonej konstrukcji omawianego dodatku zakres podmiotowy żołnierzy uprawnionych do jego otrzymania został przez ustawodawcę ograniczony jedynie do żołnierzy pełniących służbę w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych. Z kolei wymóg posiadania określonej klasy kwalifikacyjnej stanowił jedną, a nie jedną, z przesłanek warunkujących jego przyznanie.

W aktualnym stanie prawnym ustawodawca w art. 439 ust. 1 pkt 4 ustawy ooO zdecydował się na analogiczną konstrukcję dodatku motywacyjnego. Jak wynika z uzasadnienia do ustawy „Żołnierze zawodowi korpusu podoficerów i szeregowych mogli uzyskiwać klasy kwalifikacyjne będące odzwierciedleniem posiadanych przez nich kwalifikacji specjalistycznych. System uzyskiwania klas nie wpisał się jednak w system uzyskiwania (podnoszenia) umiejętności specjalistycznych przez żołnierzy zawodowych. Generalnie, żołnierza przed wyznaczeniem na stanowisko lub niezwłocznie po tym wyznaczeniu kieruje się na kurs (szkolenie), na którym uzyskuje wymaganą na przyszłym stanowisku umiejętność. W przypadku klas potwierdzenie posiadanych kwalifikacji następowało dopiero po 2 lub 3 latach zajmowania stanowiska, co czyni ten system oceny umiejętności żołnierzy niecelowym (skoro już wcześniej żołnierz uzyskał na kursie te kwalifikacje). W związku ze zniesieniem klas kwalifikacyjnych, należało odstąpić od warunku posiadania klasy przy przyznawaniu dodatku motywacyjnego. Dodatek ten będzie więc przysługiwał żołnierzom wyłącznie za posiadanie odpowiedniej oceny w opinii służbowej (co najmniej bardzo dobrej)”.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że ustawodawca w konsekwencji zniesienia klas kwalifikacyjnych zmodyfikował konstrukcję dodatku motywacyjnego w ten sposób, że zrezygnował z jednej z przesłanek jego przyznawania. Natomiast kryterium posiadania określonej oceny z opinii służbowej (w aktualnym stanie prawnym co najmniej bardzo dobrej) oraz zakres podmiotowy żołnierzy uprawnionych do przyznawania tego dodatku pozostał bez zmian.

W świetle przytoczonej argumentacji zdumienie budzi podnoszona kwestia objęcia omawianym dodatkiem żołnierzy korpusu oficerów. Jak bowiem wskazano od momentu wejścia w życie dodatku motywacyjnego dedykowany był on jedynie dla żołnierzy korpusów szeregowych i podoficerów. Fakt zmiany jednej z przesłanek determinujących jego przyznanie, w ocenie MON, nie powinien stanowić podstawy uzasadniającej modyfikację zakresu podmiotowego tego dodatku. Ponadto należy wskazać, iż projekt ustawy był wielokrotnie przedmiotem uzgodnień w ramach

resortu obrony narodowej, w tym m.in. z organami przedstawicielskimi żołnierzy zawodowych.

7. Zabezpieczenie medyczne strzelania;

Organizację zabezpieczenia medycznego regulują Wytyczne Dyrektora Departamentu Wojskowej Służby Zdrowia z dnia 8 marca 2021 r. w sprawie zabezpieczenia medycznego przedsięwzięć szkoleniowych, szkoleń poligonowych, ćwiczeń wojskowych i innych przedsięwzięć realizowanych przez SZ RP. Biorąc pod uwagę specyfikę oraz ocenę ryzyka szkoleniowego szkoleń/ćwiczeń prowadzonych przez pododdziały Wojsk Specjalnych, wypadki (w tym śmiertelne) i zdarzenia z ubiegłych lat, obecne procedury zabezpieczenia medycznego w postaci dwóch ratowników medycznych z pojazdem sanitarnym uznaje się za adekwatne. Przytaczanie porównań z armii sojuszniczych nie ma zastosowania, ponieważ każde Siły Zbrojne funkcjonują na swoich wewnętrznych zasadach i procedurach zgodnych z uwarunkowaniami narodowymi.

8. Pracownicy Resortu Obrony ;

Odnosząc się do kwestii poziomu wynagrodzeń pracowników Jednostki Wojskowej w Lublińcu (JWK) podkreślić należy, że w ostatnich latach nastąpił dynamiczny wzrost poziomu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej, w tym zatrudnionych w JWK. Na podwyższenie wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (dział 752 – Obrona narodowa) przeznaczono środki finansowe, które pozwoliły na podwyższenie wynagrodzeń średnio o ok. 2000 zł na stanowisko w latach 2018-2023 oraz o 20% w 2024 roku, z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej

Paweł Bejda

/dokument podpisany kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Wykonał: płk T. Sowa
tel.: 261-874-575

Informacja dotycząca przetwarzania danych osobowych

Działając na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 RODO tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, informuję Panią/Pana, że:

Administratorem danych jest Minister Obrony Narodowej z siedzibą w Warszawie, przy Al. Niepodległości 218, tel. 22 261 874 432

Administrator wyznaczył Inspektora Ochrony Danych, z którym można się kontaktować poprzez pocztę elektroniczną na adres: iod@mon.gov.pl lub listownie na adres: Ministerstwo Obrony Narodowej Al. Niepodległości 218, 00-911 Warszawa, z dopiskiem „Inspektor Ochrony Danych”.

Dane osobowe będą przetwarzane w celu rozpatrzenia skargi lub wniosku na podstawie art. 6 ust. 1 lit c RODO (wypełnienie obowiązku prawnego), w związku z ustawą z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego - dział VIII Skargi i wnioski.

Dane mogą być przekazywane podmiotom przetwarzającym dane osobowe na zlecenie administratora, a także innym podmiotom uprawnionym na podstawie przepisów prawa.

Dane nie będą przekazywane do państwa trzeciego ani do organizacji międzynarodowej. Dane będą przechowywane przez okres 5 lat zgodnie z obowiązującym w Ministerstwie Obrony Narodowej Jednolitym Rzeczym Wykazem Akt.

Osobie, której dane dotyczą przysługuje prawo dostępu do danych osobowych, żądania ich sprostowania i ograniczenia przetwarzania, w przypadkach wymienionych w RODO.

W związku z tym, że przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c RODO, osobie której dane dotyczą nie przysługuje prawo do przenoszenia danych, ich usunięcia ani prawo do wniesienia sprzeciwu.

Osobie, której dane dotyczą przysługuje prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (adres: 00-193 Warszawa, ul. Stawki 2).

Podanie danych nie jest obowiązkowe, jednak jest warunkiem umożliwiającym rozpatrzenie skargi lub wniosku, co wynika w szczególności z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

W trakcie przetwarzania danych nie będzie dochodziło do zautomatyzowanego podejmowania decyzji ani do profilowania.